

a že důsledkem toho neprávem tvrdí existenci dvojího předpisu a neprávem označuje předpis za globální. Stížnost připouští, že o dotyčném pojistném za dobu od 1. dubna 1927 do 31. prosince 1931 vydala již platební výměr, proti němuž bylo podáno včas odvolání, které stěžující si pojišťovna předložila 26. srpna 1932 okr. úřadu v Trnavě. Poznamenává, že pojišťovna z důvodů úsporných a administrativních nemůže každý výměr platební zasílati straně doporučeně, a proto nemá možnosti prokázati, že od doručení výměru uplynulo 15 dnů, po jichž uplynutí je platební výměr vykonatelný. Proto vydává, nežli se rozhodne na exekucním vymáhání dlužného pojistného, tak zvané »vykonatelné platební výměry«, které doručuje na zpáteční lístek a které mají jedině účel sloužiti za exekuční titul. O stížnosti uvažil nss toto:

Zákon č. 221/1924 Sb. ani jeho novely neznají »vykonatelné platební výměry« jako zvláštní výměry čistě formální, sloužící jedině k tomu, aby po připojení doložky vykonatelnosti byly exekučním titulem pro řízení exekuční. Předpis § 175 cit. zákona, na který se stížnost odvolává, stanoví: »Pojistné i s úroky může býti vymáháno exekucí soudní na základě vykonatelného platebního výměru. Platební výměr je vykonatelný, uplynulo-li od doručení jeho patnáct dnů. Doložku o vykonatelnosti připojí nem. pojišťovna.« Tento § zmocňuje pouze nem. pojišťovnu, aby doložku vykonatelnosti připojila platebnímu výměru, když uplynulo od jeho doručení 15 dnů, tedy nikoliv, aby vydávala pro potřebu exekučního řízení zvláštní nový pouze formální platební výměr, na který se teprve doložka vykonatelnosti připojuje.

»Vykonatelný platební výměr«, zrušený nař. rozhodnutím, jeví se obsahem i formou správním aktem deklarujícím platební závazek zaměstnavatelův způsobem takovým, aby mohl sloužiti nem. pojišťovně za exekuční titul. Právem proto žal. úřad v něm spatřoval výměr nem. pojišťovny podle § 189 cit. zákona o platebním závazku zaměstnavatelově, tedy výměr mající obsah materiální, nikoli pouhý akt formální ve smyslu § 175 cit. zákona, jak se snaží dovoditi stížnost svými shora uvedenými vývody. Bylo proto stížnost, založenou výhradně na názoru, že žal. úřad nesměl zmíněný výměr jakožto akt čistě formální podrobiti věcnému přezkoumání, zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 12.466.

Řízení správní: Res iudicata předpokládá, aby bylo vydáno rozhodnutí nejen o tomtéž předmětu mezi týmiž stranami, ale i na základě právního a skutkového stavu, na jehož základě bylo již jednou rozhodnuto.

(Nález z 27. června 1936 č. 12.668/34.)

Prejudikatura: Boh. A 800/21, 3.551/24, 6.715/27.

Věc: Eugen H. v Trenčíně proti rozh. min. fin. v Praze ze 7. března 1934 o nábytečném.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Gen. fin. ředitelství pro Slovensko v Bratislavě nevyhovělo výnosem z 29. července 1929 žádosti st-le, účetního ředitele, z 13. prosince 1928 o poukázání odškodného (nábytečného) ve výši jednoměsíčního služného u příležitosti jeho přeložení z Trenčína do Bratislavy, poněvadž celé své bytové zařízení nechal v Trenčíně v bytě, obývaném dále jeho manželkou, z kteréhož důvodu žádal z titulu vedení dvojí domácnosti též o diety, a není tedy splněna u něho podmínka výnosu min. fin. z 11. března 1925, že státní zaměstnanec, který žádá o poukázání odškodného (nábytečného), měl ve svém předešlém působišti své vlastní bytové zařízení a toto z příležitosti svého přeložení buď tam zcizil a v novém služebním místě koupil si nové anebo je přestěhoval do nového působišti.

15. listopadu 1930 podal st-l novou žádost ke gen. fin. ředitelství v Bratislavě, v níž uvedl, že 2. února 1928 byl přeložen z úřední moci z Trenčína do Bratislavy, kde nastoupil službu 4. února 1928. Na základě k žádosti připojeného potvrzení pronajímatelky bytu z 14. listopadu 1930 o tom, že st-l přestěhoval do svého bytu šatstvo, prádlo, postelní soupravu a kuchyňské nářadí, vznesl st-l nárok na poukázání odškodného (nábytečného) ve výši dvouměsíčního služného jako ženatému ve smyslu dekretu dvor. komory z 13. září 1804 č. 29.311 (stěhovacího normálu).

Gen. fin. ředitelství výnosem z 13. prosince 1930 vyřídilo tuto žádost poukazem na své pravoplatné rozhodnutí z 29. července 1929.

V odvolání dovozoval st-l, že přestěhování úředníka, přeloženého z úřední moci, není vázáno určitou lhůtou, oznámil-li tedy st-l, že si přestěhoval nábytkové zařízení, že jsou proto všechny předepsané předpoklady splněny, a mělo mu gen. fin. ředitelství nábytečné poukázati, resp. jeho v tom smyslu přednesenou žádost meritorně vyříditi. Rozhodnutí z 29. července 1929, na něž gen. fin. ředitelství ve svém novém rozhodnutí poukazuje, je sice pravoplatné, ale bylo vydáno na zcela jiném podkladě, za jiného skutkového stavu, než z něhož vycházela druhá žádost st-lova, neboť v době prvního rozhodnutí st-l se do Bratislavy ještě nepřestěhoval; naproti tomu však ve svém podání z 15. listopadu 1930 oznámil a prokázal, že již přestěhoval nábytkové zařízení a že tím nabyl nároku na nábytečné.

Žal. úřad nař. rozhodnutím odvolání zamítl z těchto důvodů: Odvolatel měl po rozumu odst. 2 § 151 plat. zákona podati odvolání z výměru gen. fin. ředitelství z 29. července 1929, což neučinil, a nabyt proto výměr ten moci práva a zabraňuje nyní ob rem judicatum novému uplatnění nároku na nábytečné, jak to vyslovil výměr gen. fin. ředitelství z 13. prosince 1930.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil:

Obsahem nař. rozhodnutí je v podstatě odkaz na věc rozsouzenou. Se zřetelem k tomu, že st-l již v odvolání namítal proti stejnému důvodu, uplatněnému v rozhodnutí úřadu první stolice, že není tu totožnosti věci, kterou nutně předpokládá odkaz na rem judicatum, dlužno rozuměti nař. rozhodnutí v ten smysl, že žal. úřad, nedav této námitce odvolání za pravdu, shledal, že požadavek totožnosti věci je v daném případě

splněn, poněvadž o tomtéž nároku st-lově na nábytečné bylo již rozhodnuto výměrem gen. fin. ředitelství z 29. července 1929.

Stížnost dovozuje, že žádost st-lova z 15. listopadu 1930, která byla podkladem řízení ukončeného nař. rozhodnutím, spočívala na novém skutkovém podkladě, totiž na faktu přestěhování st-le do jeho nového úředního působiště, které nastalo teprve po rozhodnutí gen. fin. ředitelství z 29. července 1929, na jehož pravoplatnost úřady obou stolic odkazují. Nss uznal stížnost důvodnou.

Podle ustálené judikatury nss (srov. Boh. A 800/21, 3551/24, 6715/27) předpokládá res judicata, aby bylo vydáno rozhodnutí nejen o tomtéž předmětu mezi týmiž stranami, ale i na základě téhož právního a skutkového stavu, na jehož základě bylo již jednou rozhodnuto.

St-l, namítuv v odvolání, že rozhodnutí gen. fin. ředitelství z 13. prosince 1930 bylo vydáno za jiného skutkového stavu než rozhodnutí téhož úřadu z 29. července 1929, vznesl na spor před žal. úřad otázku, zda je v daném případě splněn jeden z předpokladů právního institutu rei judicatae, totiž t ý ž s t a v s k u t k o v ý, na jehož podkladě bylo vydáno rozhodnutí gen. fin. ředitelství z r. 1929. Žal. úřad na tyto vývody odvolání nereagoval, maje neprávem za to, že jsou právně bezvýznamné, poněvadž po jeho názoru stačila pro možnost odkazu na věc rozsouzenou již pouhá okolnost, že se jak první rozhodnutí gen. fin. ředitelství z 29. července 1929, tak i druhé rozhodnutí téhož úřadu z 13. prosince 1930 týkalo nábytečného, požadovaného st-lem u příležitosti přeložení z moci úřední z Trenčína do Bratislavy. V tom však spočívá nesprávný právní názor žal. úřadu, pro nějž bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.467.

Zaměstnanci veřejní: Obecní a obvodní notáři nemají právního nároku, aby služba, kterou ztrávili jako notáři za vlády uherské, byla jim započtena do doby rozhodné pro výpočet odpočivných požitků.

(Nález z 27. června 1936 č. 13.944/36.)

Věc: Alexandr W. v Selcích proti rozh. min. vnitra v Praze z 16. prosince 1933 o zápočtu služební doby do doby rozhodné pro výměru odpočivných požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výnosem min. vnitra z 2. června 1931 byl st-l, notářský tajemník v Podkonicích, přeložen na trvalý odpočinek, načež výměrem zem. úřadu v Bratislavě z 22. července 1931 mu byly vyměřeny odpočivné požitky vzhledem ke služební době ke konci měsíce července 1931 pro výměru odpočivných požitků započitatelné v trvání 29 roků, 5 dnů, do níž započtena byla obecní služba notářská od 26. července 1902 do 31. července 1920 a státní služba od 1. srpna 1920 do 30. července 1931.